

Hadewych / Dominique

Hadewych / Dominique

odds & evens

Johann van Rossum

je t'aime

Johann van Rossum
Coverontwerp en illustraties: auteur
Redactie: Marjan Boom
ISBN: 9789464656497
Brave New Books
(Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
© johann van rossum, 2022
www.johannvanrossum.nl

1

Ik weet niet hoe snel ik de Baronielaan op moet fietsen om thuis het nieuwtje te vertellen.

De motorkap van de Defender staat ophoog; de trotse eigenaar van de terreinauto zal niet ver uit de buurt zijn.

Ik herken de versleten spijkerbroek en afgetrapte sportschoenen; meneer heeft in ieder geval de moeite genomen om zijn nette kleren uit te trekken voor hij aan de onderhoudsklus begon.

Twee benen steken onder de carrosserie uit; het niet zichtbare deel van het lijf van de geschiedenisdocent kan ik inmiddels wel dromen.

We zijn twee jaar geleden getrouwd.

We zijn meer dan tien jaar collega's op het Bredase lyceum.

Ik mag er de biologielessen geven. Mijn liefhebbende echtgenoot is buiten kijf de meest gedreven docent aan onze school; zijn leerlingen dragen hem op handen. Hij maakt van iedere les een kennisfeestje; hij verkoopt zijn vak geschiedenis alsof hij een standwerker op de weekmarkt is. Het enthousiasme waarmee hij scholieren voor historische zaken weet te winnen, is bijna jaloersmakend. Het is een keer voorgekomen dat er door leerlingen bij de directie geprotesteerd is, toen er een aantal keren op een rij geschiedenislessen het veld moesten ruimen voor ongetwijfeld belangrijkere zaken.

Hij heeft 'iets bijzonders' over zich. De tot een paardenstaart samengebonden lange haren geven hem nu niet meteen het uiterlijk dat je van een docent op een gerenommeerd lyceum zou verwachten. De liefde voor zijn klassieke Landrover Defender 110 draagt hij gepassioneerd uit; hij raakt niet uitgepraat over de prestaties van de vijf cilinder dieselmotor met honderdvijfentwintig paardenkrachten onder de nu geopende motorkap.

De Defender moet de genegenheid delen met zijn Rhodesian ridgeback Kibwana, een Zuid-Afrikaanse jachthond, die buiten schooltijd zijn vaste metgezel is. Wanneer het maar even kan, is Kibwana waar hij is.

Voor mij is mijn eega de knapste en liefste manspersoon die ooit in mijn leven stapte.

We wonen in een groot herenhuis aan de chique Baronielaan, een huis dat we delen met Freya, mijn schoonzus. We wonen in hun ouderlijk huis. Toen hun ouders acht jaar geleden vrij kort na elkaar

overleden, besloten broer en zus in de woning te blijven. Mijn lief heeft van de voormalige praktijkruimten van zijn moeder, de huisarts, en die van zijn vader, de psychiater, woonruimte laten maken en in de uitbouw aan de achterkant is de huisbibliotheek met de boekenverzameling van de grootouders, de ouders en het leesvoer dat we zelf aanschafte. Hier staat ook de piano van mijn schoonmoeder.

Freya is beeldend kunstenaar; zij toverde het woongedeelte op de tweede verdieping om tot een prachtig atelier en hield er een bescheiden woonruimte over. Op de derde verdieping hebben we onze gezamenlijke fitnessruimte en sauna.

‘Ik ga handboogschieten!’ flap ik er meteen uit.

Vanonder de terreinauto komt een onduidelijk geluid. Twee ooit eens schone handen grijpen de stalen bumper van het voertuig beet en de hobbymonteur schuift op de garagelorry onder de auto uit.

In een poging om vlot rechtop te gaan zitten, raakt zijn paardenstaart verstrikt met de gele nummerplaat.

‘Auw! Ik zit vast! Help me even, wil je?’

Ik haast me om mijn mountainbike tegen de statige kastanjeboom te parkeren en de lieverd uit z’n ongemakkelijke positie te bevrijden. Wie mooi wil zijn, moet soms pijn lijden.

‘Wat ga je doen? Handboogschieten? Hoe kom je daar nu weer op?’

Deze reactie op mijn mededeling valt me toch aardig tegen; doorgaans is hij enthousiast over mijn sportieve aspiraties. Verraste ik hem hier volledig mee of is het de pijn van het hoofdhaar dat zich vastgreep aan het nummerbord?

‘Ik fietste in de buurt van de Asterdplas en kwam telkens mensen op de fiets tegen die een vreemdsoortige koker op hun rug hadden. Ik dacht eerst dat het hockeysticks of nordicwandelstokken waren. Ik werd nieuwsgierig en ben er achteraan gegaan. Ze stopten bij een omheind weilandje. Er waren mensen met pijl en boog aan het oefenen. Ze schoten op grote schijven van stro of zoiets. Ik werd meteen uitgenodigd om het eens te proberen. Het viel me niet eens tegen. Ging meteen best goed. Lijkt me een leuke sport.’

‘Kun je dat er nog wel bij doen? Je besteedt al zoveel tijd aan mountainbiken en sportklimmen.’

‘Handboogschieten heb ik vroeger gedaan. Dat deden we in de tuin van het dorpscafé’, uit het niets mengt buurman Van der Speck zich in het gesprek.

‘Toen was het nog een cafésport, net als darten en biljarten. Handboogschieten is nu een serieuze sport, buurman. Er wordt op Olympisch niveau geschoten. Behalve op grote doelschijven wordt er bij die club op dieren geschoten. Ik heb er wilde zwijnen, beren en herten gezien. Lijkt me geweldig om dat te doen.’

‘Uh, beren, hier in de Haagse Beemden? Wilde zwijnen en herten? En daar schieten ze op? En dat mag zomaar? Het moet niet veel gekker worden!’

De naïviteit van de oude baas is ontroerend.

‘Nee, buurman, het zijn kunststof dieren, gemaakt van een pijnremmend materiaal. Ze zien er wel erg echt uit.’

Van der Speck is enigszins van de schrik bekomen; hij blijft op een afstandje het gesprek volgen.

‘Wil je dat echt? Lijkt me een dure sport.’

‘Nee, juist niet. Een mooie boog koop je al voor een paar honderd euro. Pijlen kosten hooguit vijf euro per stuk. De contributie bij zo’n club valt erg mee. En je hoeft niet per se aan wedstrijden mee te doen; er zijn leden die er uitsluitend komen om te oefenen. Het lossen van een pijl en het wachten op de treffer; het lijkt me echt iets voor mij. Ik ga er misschien zo’n beginnerscursus volgen.’

Buurman Van der Speck verdwijnt net zo onverwachts als hij eerder ten tonele verscheen. Mijn monteur schuift weer onder het onderhoud behoeftige terreinmonster. Hij verwerkt de aankondiging van mijn wellicht nieuwe vrijetijdsbesteding op zijn eigen manier onder het Britse transporticoon.

Ik pluk mijn mountainbike van de kastanjeboom.

Onze altijd nieuwsgierige en soms iets te hulpvaardige buurman komt aanzetten met een stuk dun hout met in het midden iets dat lijkt op een handvat. Bij nadere beschouwing ziet het eruit als een van die antieke bogen, die ik aan de muren van het clubgebouw zag.

‘Je moet er zelf nog een nieuwe pees en voor jou geschikte pijlen bij kopen. Dit is mijn oude Vlaamse boog. Je mag hem hebben.’

‘Vriendelijk van u, buurman. Ik wil me eerst eens gaan oriënteren wat er zoal te koop is en wat bij mij past. Ik neem uw cadeau heel graag aan. Ik beloof niet dat ik er volgende week al mee zal gaan schieten. Ik ga er in ieder geval heel zuinig op zijn.’

Onhandig loop ik met de combinatie van mountainbike, fietshelm en twee meter Belgisch eikenhout aan de hand de oprit op.

Ik voel de zelfvoldane blik van de buurman in mijn rug prikken tot ik uit het zicht verdwijn.

Ongetwijfeld gaat de oude heer daarna de monteur onder de Landrover van ongevraagd advies voorzien.

Na het avondeten begin ik meteen aan de voorbereiding van de biologielessen, die ik maandag aan de derde klassers havo en vwo ga geven.

Mijn inwonende collega is aan eenzelfde klus begonnen. Maandag geeft hij zes lessen aan vierdejaars gymnasium en atheneum.

Lesvoorbereidingen, correctie- en nakijkwerk zijn onlosmakelijk verbonden aan het vak van leraar; lesgeven is wel het allerleukste en meest uitdagende onderdeel.

Ik ben eerder klaar met mijn werk; mijn eega is de rest van de zaterdagavond nog wel bezig voor zijn vierdejaars.

Ik neem er mijn laptop bij en google een paar termen die ik vanmiddag bij het handboogclubje opving.

Op YouTube ontdek ik filmpjes over schieten met verschillende typen handbogen; pijlen zijn er in alle soorten en maten.

Er komt meer bij kijken, dan ik aanvankelijk dacht.

‘En iets gevonden voor je?’

Ik kijk op van het beeldscherm; mijn lief is gestopt met zijn lesvoorbereidingen. Een blik op de klok vertelt me dat het al over half twaalf is. Bedtijd! Morgenochtend ga ik met een groepje mountainbiken in de Drunense Duinen. Ik hoor eigenlijk al lang in bed te liggen.

‘Er is zo ontzettend veel aan mogelijkheden en keuzes in bogen. Ik moet dit eerst even verwerken. Kibwana moet nog uit? Ik loop met je mee.’

De ridgeback staat meteen op bij het horen van zijn naam.

Het uitlaatrondje met de hond is een routine geworden voor het slapen gaan.

We doen dat meestal samen; het geeft ons de gelegenheid om bij te praten over de voorbije dag en de plannen voor de volgende door te nemen, wanneer daar niet eerder gelegenheid voor was.

Ondertussen kiest Kibwana de meest interessante bomen en struiken langs de chique laan uit om er zijn geurvlag achter te laten.

Vanavond spui ik mijn opgedane kennis over handboogschieten.

Nu we samen langs de nu verkeerluwe Baronielaan wandelen, moet hij mij wel aanhoren.

Ik vertel hem over schieten met traditionele handbogen zonder richtmiddelen en over de moderne bogen waarbij wel een vizier gebruikt wordt om het doel te raken. Het schieten op blazoenen is uitgegroeid tot een Olympische sport; vooral de Koreanen blinken daarin uit.

Voor mij zou het schieten op driedimensionale doelen het meest uitdagend zijn, vermoed ik. 3D-schieten is een buitensport. Je struint door de bossen met je boog.

Bij de vizierbogen heb je onder andere de indrukwekkende compoundboog; bogen die dankzij een katrolsysteem een drievoud aan kracht van een gewone boog presteren.

‘Een pijl afgeschoten met een compoundboog vliegt met een snelheid van driehonderd kilometer per uur dwars door het portier van jouw mooie Defender heen!’

Ik heb ineens de volle aandacht van de meneer naast me.

‘In de Verenigde Staten en Canada wordt met een compoundboog op wild gejaagd. Een schot met een pijl is haast geluidloos; bij een misser heb je niet de hele fauna in het jachtgebied gealarmeerd.’

‘Wordt er hier niet met pijl en boog op wild gejaagd? Mag dat niet?’ De lieverd legt zowaar serieuze belangstelling aan de dag voor mijn nieuw ontdekte sport.

‘Hier valt zoiets onder stroperij. In ons land mag je alleen jagen met een jachtgeweer.’

‘Zoals Dominique dat doet. God, hoe zou het toch zijn met onze vriendin uit Wernhout? We hebben al ruim twee jaar niets van haar gehoord. Na de verschrikkelijke moord op haar echtgenoot is ze in het niets verdwenen. Waar zou ze naartoe gegaan zijn? Ik denk vaak aan haar.’

‘Ik ook. Ze was mijn vaste klimmaatje geworden. Ik mis haar. De band die tussen jullie ontstond toen je met haar een maand door Frankrijk trok, moet iets heel bijzonders geweest zijn. Met haar regressietherapie heeft zij jou toch maar mooi van die angst voor treinen en spoorwegen afgeholpen. Een bijzondere vrouw was ze en bloedmooi.’

‘Ze verstond haar vak. Ik vind het nog steeds knap, dat ze verdrongen gebeurtenissen bij haar cliënten kan terughalen en op die manier huidige problemen kan aanpakken.’

‘Dominique was van alle markten thuis. Ze spreekt perfect Frans. Ze vond het prachtig om in jouw Defender te rijden. Kibwana kon het prima vinden met haar beagle. Hoe heette dat grappige hondje?’

‘Ze had hem meneer Jansen genoemd. Hoe zou het Dominique en haar meneer Jansen zijn vergaan?’

‘En wáár zou ze zijn? Ik heb begrepen, dat de politie haar nog steeds als mogelijke dader ziet.’

‘Er bestond destijds daarnaast de veronderstelling, dat zij wellicht het tweede slachtoffer was geworden. De moord op de architect en de verdwijning van Dominique zijn kennelijk in de lade van de cold-cases verdwenen.’

Ik maak een bruggetje naar het eerdere onderwerp van ons gesprek.

‘Dominique schoot behalve op wild op kleiduiven. Nefzanten, zou je ze kunnen noemen. Bij handboogschieten heb je ook iets dergelijks. De boogschutter probeert een kunststof schijfje te raken, dat in de lucht gekatapulteerd wordt. Lijkt me leuk om te doen.’

‘Klinkt allemaal heel interessant. Je bent nu al helemaal weg van die sport, hè.’

‘Ja, je hebt zo veel mogelijkheden in deze sport. Het leukste is volgens mij het 3D schieten; schieten op driedimensionale doelen. De kunststof dieren staan op een parcours en je probeert die op de meest dodelijke plek te raken. Een treffer in het hart of de longen levert je de hoogste score op. Zo’n parcours zou je kunnen vergelijken met een golfcourse, waar de holes eveneens op wandelafstand van elkaar zijn.’

‘Zo’n boog is toch een wapen! Mag je daar zomaar mee de bossen en velden in? Heb je er geen wapenvergunning voor nodig?’

‘Het is wel degelijk een wapen; je kunt er iemand serieus mee verwonden of zelfs doden. Een handboog wordt echter gezien als een sportattribuut; het valt niet onder de wapenwet. Iedereen mag een boog en pijlen kopen. Een politieagent wordt waarschijnlijk wel erg zenuwachtig, wanneer je je met een opgespannen boog en pijlen binnen handbereik op de openbare weg zou begeven. Schutters vervoeren hun boog en pijlen doorgaans in een koffer of in een foedraal. Ik heb al mooie foedralen voor traditionele bogen voorbij zien komen op internet. Pijlenkokers zijn er in alle soorten en maten. Er is een wereld voor me opengegaan.’

‘Je enthousiasme is aanstekelijk. Ik vind het fijn je zo bevlogen te zien. Datzelfde heb je met sportklimmen en mountainbiken.’

‘Als ik ergens voor ga, dan voor de volle honderd procent. Net als ik twee jaar geleden ‘Ja, ik wil’ tegen je zei.’

Ik ben dicht tegen hem aan gaan lopen, sla mijn arm om zijn middel en druk een kus in zijn hals.

Kibwana laat een zacht gegrom horen.

‘Het is goed, vriendje. Ze doet me geen pijn.’

We staan eerder dan gedacht weer voor het herenhuis.

Op de bovenverdieping brandt nog licht. Mijn schoonzus maakt overuren in haar atelier.

We moesten een verdieping lager ons bed maar eens opzoeken.

Morgen mag ik weer vroeg op de pedalen. Zo’n weekend is veel te kort voor mij.

2

'Je suis prêt! Tirez!'

Er zoekt een kleine grijze schijf op een meter of vijftig van mij en mijn dubbelloops Beretta Silver Pigeon door de lucht.

Meneer Jansen verroert figuurlijk geen vin, wanneer ik de trekker overhaal en een honderdtal stalen kogeltjes met een luide knal de geweerloop verlaten.

Tegen de helblauwe achtergrond ontmoeten de projectielen elkaar; het grijze schijfje spat in honderd stukjes uiteen.

Meneer Jansen kijkt me gespannen aan. Ik moet helaas de beagle teleurstellen; hij gaat vandaag geen opdracht krijgen om een aangeschoten fazant of eend op te halen.

Een beagle is weliswaar niet de meest voor de hand liggende apporteur onder de jachthonden, maar mijn meneer Jansen kwijt zich vaak prima van deze taak. Hij probeert het in ieder geval; meestal is het aangeschoten gevogelte net een maatje te groot voor de Engelse jachthond en beperkt hij zich tot het luidkeels aangeven, waar ik de buit kan ophalen.

'Encore!'

Ik moet hard roepen; Halette staat zo'n vijftig meter verderop achter de rotspartij bij de katapult. Ik hoor de klik van de schietautomaat; ze stuurt het projectiel de lucht in. Ik schouder snel mijn geweer, richt iets voor de baan die het grijze serviesstuk moet volgen en haal gecontroleerd de trekker over.

Ik ben nog steeds tevreden over de bescheiden terugslag die mijn 'zilveren duif' geeft.

Ik mis, de 'vogel' valt onbeschadigd verderop in het hoge gras.

'Bird away!' roep ik naar mijn vriendin die de 'val' bediende, 'Een misser.'

Veertig schoten en alleen de laatste was een misser; de vermoeidheid gaat meespreken. Het is mooi geweest voor deze ochtend.

Ik breek mijn geweer en laat de lege hulzen bij de rest op de grond vallen. Ik neem ze later mee, als deze twee afgekoeld zijn.

Halette heeft de val afgesloten; ze komt met het restant van de kleiduiven naar me toe.

Die misser ligt nog in het veld. Een mooie klus voor meneer Jansen.

Op 'zoek' reageert hij als door een wesp gestoken; zo snel als zijn korte pootjes hem kunnen dragen rent hij naar de plaats waar hij de 'bird away' heeft zien landen.

Ter plaatse probeert hij zijn tanden in het kleischijfje te zetten om het op te pakken.

De beagle heeft al snel in de gaten dat dit geen succes gaat worden. Blaffend en grommend blijft hij bij zijn buit wachten tot ik die kom ophalen.

We lopen terug naar het dorp. Een half uurtje gaans voor we uit het afgesloten bosperceel van de lokale jagersvereniging bij de opgravingen van de oude Romeinse stad Glanum komen.

Met het ongeladen jachtgeweer in het foedraal, de ongebruikte hagelpatronen veilig in de weitas en met de beagle keurig aangelijnd wandelen we Saint-Rémy-de-Provence in; het dorpje waar Vincent van Gogh ongeveer een jaar doorbracht en er zijn mooiste schilderijen maakte.

Het is woensdagochtend; het dorp stroomt vol met bezoekers, die de streekmarkt als een populair uitje op hun programma hebben. In de vroege ochtend bouwen zo'n tweehonderd standhouders hun kraam op, waarna het een komen en gaan is van bezoekers. Deze weekmarkt is bijzonder populair, zowel bij de '*gens de coin*', de buurtbewoners, als bij de toeristen.

Van die toeristen moet Halette het vooral hebben in haar winkeltje in halfedelstenen. Mijn vriendin verkoopt stenen met therapeutische krachten. Ze weet veel over energetische edelsteen therapie. In haar winkeltje in het centrum van het dorp liggen de vaak gepolijste stenen, gesorteerd op soorten en therapeutische werkingen in houten kistjes en in vitrines. Vitrines met sieraden gemaakt met de halfedelstenen. Van ieder steentje in haar winkeltje kent Halette de geneeskracht die die steen door zijn energietrillingen kan overdragen. Het gebruik van edelstenen en mineralen tegen psychische en fysieke klacht is al oeroud; mijn Franse vriendin verdiept zich al jaren in de geneeskrachtige invloed op doen en denken. De stenen geven het lichaam de kracht en de energie om zichzelf te herstellen. Halette weet zeer overtuigend haar kennis te delen met de bezoekers aan haar winkeltje met 'stenen van het licht'.

Halette ontmoette ik een paar jaar geleden, toen ze een heksenritueel uitvoerde bij de 'Tables de Morts', de prehistorische grafkamer, een hunebed, bij het gehucht Massac in het zuiden van het departement Aude. In de gîte, waar we elkaar daarna opnieuw ontmoetten, bleek dat we veel gemeenschappelijke interesses hadden. In mijn praktijk in regressietherapie maakte ik, net als zij, gebruik van aura's.

Ik herinnerde me haar als de lieve moderne heks met wie ik mijn gedachtengoed kon delen. Zielsverwanten.

Halette is vrijgezel gebleven; ze heeft nooit de behoefte aan een relatie gehad. Mannen en vrouwen, ze boeiden haar niet echt.

We wisselden adressen uit.

Ik voelde, dat ik de hectiek rondom de moord op mijn man moest ontvluchten. Ik vertrok met mijn kostbaarste bezittingen, mijn beagle en mijn jachtgeweren, naar Frankrijk. Meneer Jansen is de enige die elke dag opnieuw blijk geeft van een onvoorwaardelijk vertrouwen in mij; het beestje voelt perfect mijn stemmingen aan. De Browning en de Beretta zijn erfstukken van mijn vader; ze zouden ongetwijfeld onderwerp worden bij het onderzoek naar de moord op Louis. Ik heb mijn vader ooit beloofd ze nooit uit handen te geven.

In mijn Austin Mini Cooper kwam ik, na een lange reis, terwijl ik de Franse tolwegen met de camerabewakingen handig kon vermijden, in het Zuid-Franse departement Bouches-du-Rhône.

Saint-Rémy-de-Provence, regio Alpes-Côte d'Azur, een plaatsje met nog geen tienduizend inwoners. Wereldberoemd geworden door de Brabantse impressionist, die op nog geen drie kilometer van onze bungalow in Wernhout geboren werd.

'*Pierres de Lumière*', *Halette du Mas des Bourboux*, staat er op het beduimelde visitekaartje, dat ik al dagen als een kleinood bij me droeg.

In het winkeltje aan de Avenue de la Libération, werd ik gastvrij onthaald. Halette hoorde mijn verhaal over de tragische dood van mijn man en over mijn plotselinge vertrek van de onheilsplek aan.

Ze besloot dadelijk mij een veilig onderkomen te geven.

Boven haar winkeltje had ze een ruime verdieping beschikbaar; er moest wat aan voorraden geruimd worden voor we er samen een mooie woonruimte van konden maken. Over de huur van de studio waren we het snel eens.

Halette woont in het gedeelte achter haar winkeltje; een betere buurvrouw en huisbaas kan ik me niet wensen.

Het is gezellig druk op de weekmarkt. Verspreid door de straten en over de pleintjes staan kraampjes met allerhande producten, van strohoeden, schilderijen, keramiek, kleding en stoffen tot aardbeien en meloenen uit de streek, olijfolie, kruiden, worst en kaas. We haasten ons met een aan al te nieuwsgierige blikken onttrokken dubbelloops jachtgeweer door de drukte, met de kraampjes kriskras door elkaar, her en der bestelbusjes tussendoor geparkeerd, overall mensen, en bovendien nog het gewone verkeer dat zich een weg probeert te banen over de ringweg rondom het dorp, waar precies de looproute voor marktbezoekers overheen gaat.

Aan die ringweg is het winkeltje met de geneeskrachtige halfedelstenen van de dame die op dit moment een doos met grijze schijfjes op de grond voor haar winkel deur neerzet en in haar zakken op zoek gaat naar de sleutel.

Klokslag half tien, zoals beloofd op het bordje met de openingstijden, klinkt de deurbel boven de half geopende deur van het winkeltje.

'*Saved by the bell*', mijn poging om grappig te zijn faalt volkomen. Halette reageert niet; ze moet zich met het doosje kleiduiven haasten om de weg vrij te maken voor de eerste klanten van de ochtend.

'Fijn dat je vanmorgen mee kon komen en ik toch kon schieten.'

'Graag gedaan. Wanneer er weer eens iemand van de jachtvereniging op het laatste moment verhinderd is, kom ik graag weer mee.'

Halette gaat de klanten helpen; ik probeer met mijn geweer en het doosje kleiduiven ongehavend via de veel te smalle draaitrap naar mijn studio te komen. Meneer Jansen had er veel minder moeite mee.

Het komende kwartier ben ik bezig met het reinigen van de Beretta. De poetslappen die ik ervoor gebruik ruiken naar de ingedroogde wapenolie. Vooral de lopen en het trekkermechanisme krijgen extra aandacht. Mijn vader zou trots op me zijn!

'Koffie!'

Halette schrikt op van de tarotkaarten die zet net gelegd heeft. Deze zijn nieuw in haar winkelcollectie; geboeid bestudeert ze de afbeeldingen.

Ik heb met de koffie gewacht tot ik er zeker van was, dat er geen klanten in de winkel zijn.

'Ha, lekker. Daar was ik wel aan toe. Was leuk vanmorgen. Ik wist niet dat jij zo goed kon schieten. Je miste maar een keer. Ik vind het knap.'

'Je zou het eens kunnen proberen. Misschien heb je nog verborgen talenten.'

'Nee, dank je. Ik gruw van wapens. Jij jaagt er bovendien mee op wild; ik zou dat niet kunnen, een dier doodschieten.'

'Je eet wel vlees. Ik weet zeker dat het dier dat ik zelf dood en slacht, een veel beter leven gehad heeft, dan de dieren die uiteindelijk in de vitrine bij jouw slager terecht komen.'

‘Natuurlijk heb je gelijk. Ik zou dat vlees niet moeten kopen en eten. Ik overweeg wel eens om vegetariër te worden.’
‘Ik ben bang dat het bij overwegen blijft’, plaag ik.
De deurbel meldt zich luidruchtig; nieuwe klandizie.
Halette neemt haastig nog een slok koffie en verslikt zich.
De nieuwkomer wordt proestend verwelkomd.
Halette verontschuldigt zich bij de clientèle.
Ik neem meneer Jansen mee voor een uitlaatrondje door het park.
De verleiding om daarna over de markt terug te wandelen is te groot; het is een waar feest voor de zintuigen; je zou bij iedere stand iets willen kopen.

Het loopt tegen half één. Halette sluit zo haar winkel.
Om half drie belooft het bordje pas weer een hartelijk welkom.
Weekmarkten duren in Frankrijk maar tot halverwege de dag.
Ergens tussen twaalf en één pakt iedereen als bij toverslag zijn boeltje bij elkaar en komt er een haastige uittocht op gang.
Binnen een uur is het dorp ineens weer rustig en zitten alleen de terrasjes nog overvol.
Halette en ik zoeken een plekje in de zon voor een voedzame lunch, waarna we tevreden met een zak vol vers fruit weer naar de heilzame stenen terugkeren.

3

Ik ben een paar keer op zaterdagmiddagen terug geweest bij de handboogclub bij de Asterdplas.

Aanvankelijk alleen maar kijken hoe het er hier aan toe gaat.

Het is er vooral gezellig, maar er wordt tegelijkertijd heel serieus getraind voor wedstrijden. Er zijn ervaren schutters, die de beginners bijstaan om hun techniek te verbeteren.

Een van die schutters, een sportieve man van een jaar of dertig met een indrukwekkend dreadlocks kapsel, heeft vandaag voor mij een verenigingsboog met een trekkracht van vijftiengint pounds opgespannen.

De lengte, die de voor mij geschikte pijlen moeten hebben, wordt met een pijl met schaalverdeling gemeten.

‘Mevrouw moet met dertig inch pijlen schieten’, vertelt hij de man die over het materiaal gaat.

Letterlijk gewapend met een zogenaamde recurveboog, drie carbon pijlen van vijfenzeventig centimeter, een schiethandschoentje met drie vingers en de onontbeerlijke armbeschermer, gaan we naar het veldje met de grote ronde doelen.

Tien cirkels, van wit voor de buitenste twee, naar zwart, dan blauw, rood en tenslotte twee gele in het midden.

‘We doen vandaag niet aan puntentelling. Probeer maar gewoon de pijl zo dicht mogelijk bij de gele cirkels in het midden te schieten.’

Voor ik met mijn eerste pijl meteen tien punten mag scoren, krijg ik uitvoerige uitleg over hoe ik met mijn gehandschoende vingers de pijl op de pees fixeer, hoe ik vooral mijn schouderpijlen moet gebruiken bij het uittrekken van de boog, hoe ik met de wijsvinger over de pees heen mijn mondhoek als ankerpunt kan gebruiken, hoe ik niet mag richten, maar moet kijken naar het punt waar ik de pijl naartoe wil schieten, hoe ik uiterst beheerst de pijl ‘los’ en hoe ik na het schot blijf narichten.

Het enthousiasme, waarmee de man deze kennis en vaardigheden overdraagt, doet me denken aan de passie waarmee mijn echtgenoot mij destijds wegwijz maakte in de klimsport. Dit is een schutter die leeft voor zijn hobby.

De instructies van mijn leermeester indachtig, mag ik tenslotte drie dertig inchers in het blazoen jagen. Drie keer in de blauwe cirkels; twee vijfjes en een zes, tel ik toch stiekem.

Ik doe een pas in de richting van het blazen en word door de man meteen bij de arm tegengehouden.

‘Stop! Eerst naast je kijken of de schutters op de andere doelen hun derde pijl geschoten hebben. Je loopt altijd als groep naar de blazen. En dan nog wat...’, de man maakt het spannend.

Hij neemt een pijl uit zijn pijlenkoker: ‘Voel eens, de nok, de achterkant van de pijl, is net zo scherp als de punt. Wanneer je recht op de pijlen in het blazen afloopt, zou je je in de afstand kunnen vergissen of je zou kunnen struikelen. Dat kan je in het ergste geval een oog kosten. Loop dus altijd schuin naar de geschoten pijlen!’

Ik voel dat ik beginnersfouten maakte, maar met meer dan een gemeend ‘Oh, sorry!’ kan ik ze niet ongedaan maken.

De man moet perfect aangevoeld hebben, hoe ik me nu voel.

‘Niet erg. Ik maakte dezelfde fout toen ik begon.’

De bekentenis zou een hele opluchting voor mij moeten zijn; het verlicht een beetje.

Ik heb veel opgestoken vandaag. We zijn de hele middag met handboogschieten bezig geweest.

Een betaling voor de begeleiding wijst de man resoluut af.

In het clubhuis trakteert mijn instructeur na afloop op een biertje.

Ik beloof op mijn beurt de schutter een keer wegwijs te maken in de Bredase klimhal aan de Terheijdensweg.

Ik merk dat hij daar wel oren naar heeft.

‘Wat heb jij nou?’

Mijn mond kan niet verder open.

In mijn studeerkamer zit de geschiedenisdocent achter zijn laptop; meneer heeft een middenscheiding in zijn haar, twee haarvlechten steken zijwaarts uit. Hij heeft zijn overhemd verruild voor een bordeauxrode tuniek. Het staat hem wel mooi. Het geeft hem iets ruigs.

‘Vind je het mooi? Freya heeft Vikingvlechten bij me gemaakt.’

‘Is dat voor het Vikingproject voor de tweede klassers gymnasium en vwo? Je gaat maandag niet zo naar school, mag ik hopen.’

‘Dat was wel de bedoeling.’

‘Je bent echt knetter!’

‘Ja, heerlijk toch!’

‘Heeft Freya dat middeleeuwse hemd voor je gemaakt? Ik heb haar daar niet mee bezig gezien.’

‘Wanneer je een beetje zoekt op internet, kom je al snel uit bij winkels die in dat soort spullen gespecialiseerd zijn. Je kunt er Romeinse kleding kopen, uniformen uit de wereldoorlogen; alleen een middeleeuws harnas geeft problemen met verzenden, dat kun je beter zelf in de winkel ophalen.’

‘Denemarken, daar waren de buitenlandse reizen niet eerder. Ik herinner me voor de hoogste klassen de reizen naar Berlijn, Dachau, Athene, Rome, Dresden, de landingsstranden in Normandië en de loopgraven in Noord-Frankrijk. De onderbouw bleef in eigen land; meestal museumbezoek. Ik ben een keer met mijn leerlingen naar De Hoge Veluwe geweest. ’s Nachts met de boswachter mee; dat was spannend!’

‘Onze reis wordt net zo spannend. Collega Horbach geeft aardrijkskunde aan de tweede klassers; hij stuurde vanmorgen een opzetje toe. Hij heeft leuke Vikingdingen gevonden in Denemarken. Ik ben de hele dag al bezig geweest om behalve musea en opgravingen, nog recreatieve Noormannenactiviteiten te vinden. Het mag interessant en leerzaam, maar vooral leuk zijn; het zijn kinderen van veertien, hè.’

‘Oh, ik ben zo benieuwd wat je gevonden hebt. Ik vind het zo jammer dat ik deze keer niet mee mag; ik geef dit jaar geen les aan de onderbouw.’

‘Ik ook niet. Collega Hoppenbrouwers geeft geschiedenis aan de onderbouw. Hij wilde graag dat ik meeding, omdat ik de reizen voor de bovenbouw organiseerde. Ik hoorde dat hij erg overtuigend is geweest bij de rector.’

‘Wie gaan er nog meer mee? Jullie gaan met dertig leerlingen, drie begeleiders, dat is krap. Kan er geen lerares mee? De helft van de groep is meisjes.’

‘Met die overweging ben ik naar de directie gestapt; ik hoopte stiekem dat jij meekon. Ik kreeg de volgende dag de vraag of ik er bezwaar tegen had dat Charlotte Sykes meeding. Ze geeft Engels aan die tweede klassers. Ik ben nog steeds mentor van Charlotte, dat vond de rector een prima argument.’

‘Charlotte is nog steeds een van je favoriete oud-leerlingen, hè. Het is fantastisch, dat ze op haar oude school als docente aan de slag kon. Aan Charlotte heb je een prima begeleidster voor jullie Vikingreis.’

4

Vandaag is de grote dag: ik mag mijn nieuwe auto ophalen!

Ik heb de Austin Mini Cooper een maand geleden kunnen verkopen aan iemand, die ik ken van de jagersvereniging.

Ze was al jaren op zoek naar een cabrio mini en na lang aandringen, ging ik overstag. Het autootje doorstond glansrijk de strenge keuring van de Franse dienst voor wegverkeer; de douane berekende een bescheiden bedrag aan invoerrechten.

De nieuwe eigenares is er dolgelukkig mee; ik wandelde en fietste daarna meer dan ik gewend was.

In de antieke Renault 4CV van Halette rijden we naar Avignon.

Ik kon vandaag nauwelijks wachten tot Halette het bordje met de openingstijden op de winkeldeur hing.

Aan het buurmeisje heb ik gevraagd om op meneer Jansen te passen en hem uit te laten, wanneer we niet op tijd terug zouden zijn.

Twintig kilometer naar het noorden over de departementale weg via Eragues moet in deze klassieker het begin van een feestje zijn.

Halette deelt de voorpret met me: ‘Spannend, die nieuwe auto van je. Het wordt er net zo eentje als toen ik je in Massac met je vriend ontmoette, begrijp ik.’

‘Hij heeft er heel veel van weg. Het is eveneens een Landrover Defender. Deze is helemaal omgebouwd tot een elektrische. Een garagebedrijf in Nederland stript de terreinauto volledig en bouwt uit de onderdelen een compleet nieuwe auto, die voldoet aan de huidige normen. Met deze auto mag ik in elke stad komen.’

‘Mijn autootje is van 1955; ik hoef niet eens belasting te betalen om hem op de weg te houden. Ik heb wel de beperkingen bij veel steden. In Avignon zullen we gebruik moeten maken van de park&ride buiten de bebouwde kom.’

De grote parkeerplaats staat behoorlijk vol; met moeite vindt Halette een plekje voor haar museumstuk.

We moeten lang wachten tot er een taxi beschikbaar is.

Daarna mogen we nog even geduld opbrengen tot de chauffeur zijn sigaretje tot aan het filtertje oproekt.

‘*Elle est là*’, juich ik zachtjes, wanneer de taxi voor het garagebedrijf stopt en de glimmende Defender uit 2003 op de parkeerplaats staat te pronken.

Een auto is vrouwelijk in het Frans, mijn witte OneTen straalt ondanks haar mannelijke reputatie een en al vrouwelijkheid uit. Een uit de kluiten gewassen trouwauto compleet met een prachtig bloemboeket op de motorkap. De nicotinejunk achter het taxistuur klakt met zijn tong en geeft een bewonderend *'Oh là là'*.

De verkoper komt meteen op ons af; hij is de taxichauffeur iets te snel af bij het openen van het portier voor de dames.

De *'pourboire'* die ik voor de taximan in petto heb, loopt hij op die manier mis.

Ik ga zijn volgende pakje Gauloises met filter deze keer niet betalen. 'Madame Offenbach, uw auto staat voor u klaar. De accu's zijn opgeladen. De betalingen van transport- en inklaringskosten zijn verrekend. De eigendoms- en verzekeringspapieren liggen voor u klaar in mijn bureau. Mag ik u iets aanbieden? Koffie, thee, een wijntje misschien?'

'Liever een mineraalwater voor mij. Wat drink jij, Halette?'

'Ik ook mineraalwater, graag.'

We wandelen langs het witte terreinmonster.

Ik kan het niet nalaten om heel even de gladde witte huid van het voertuig te strelen.

Ik straal waarschijnlijk verliefdheid uit.

Het is erg lang geleden dat ik verliefd was; moet zo'n jaar of twee, drie geleden zijn, toen ik met de geschiedenisleraar dwars door dit mooie land zwierf in zijn Landrover Defender.

Hij had een zwarte, compleet met daktent.

Dieseluitvoering, vijf cilinder, 2495 cc, 125 pk, bouwjaar 2002, verbruik in de stad 1:8, op de snelweg 1:10.

Ik leerde dit om een of andere onverklaarbare reden vanbuiten.

Ik weet dat ik een van de weinigen ben geweest, die er in mocht rijden. Ik was meteen verkocht.

Nu heb ik er zelf een.

En wat voor een!

Een auto met een dubbel 100 kWh Tesla accupakket en een motor van hetzelfde merk met een kracht van 600 newtonmeters.

Wat het betekent, weet ik niet; het schijnt indrukwekkend te zijn hoe de Defender met deze elektrische aandrijflijn uiterst efficiënt met zijn energie omgaat, een enorme actieradius heeft en een trekvermogen van 3500 kilogram voor aanhanger heeft behouden.

Als ik er verstand van had, zou ik ontzettend onder de indruk moeten zijn. Voor mij is het een te dure auto, waarmee ik zowat alles kan en mag.

Ik hoef mijn vervoermiddel niet meer aan de stadsgrens achter te laten. Vanaf vandaag lever ik een wezenlijke bijdrage aan de oplossing van het stikstofprobleem.

Het bureau van de directeur maakt meteen een foute indruk op me met zijn eikenhouten lambrisering, het Chesterfield meubilair en een schrijfbureau, dat alleen al door zijn pompeusheid uitnodigt tot een of andere vorm van witteboordcriminaliteit.

Waarschijnlijk heeft men hier aardig wat verdiend aan het importeren en rijklaar maken van mijn auto.

Ik heb wellicht het Engelse meubilair betaald.

Hoe de man het zo snel geregeld heeft, weet ik niet, maar bij binnenkomst staan twee gekoelde flesjes Chaudfontaine met bijbehorend glaswerk klaar voor de gasten,

De papieren krijgen we in een handgestikte, leren omslag mee.

Geen logo van het garagebedrijf erop, maar het mapje is origineel van Landrover; het visitekaartje van het garagebedrijf steekt aan de binnenzijde.

De man kan zijn cliënten lezen; hij haast zich om op te merken dat het garagebedrijf in Nederland zo vriendelijk was om dit originele mapje mee te sturen.

‘De auto is geheel volgens uw wensen: een motorlier vóór en achter, trekhaak, airbags rondom, verwarmde voorstoelen, airco, navigatie en achteruitrijcamera, imperiaal over het gehele dak, zongetemperde ramen in de laadruimte, twee zit-slaapbanken elk voor drie zittende passagiers achterin en uitgebreid gereedschap.’

‘U vergeet de radio met mp3-speler.’

‘Inderdaad, die vergat ik. Excuses. Ik ben toch nieuwsgierig naar de polyester vloer met opstaande rand die u in de laadbak heeft laten maken. Ik heb dit nog niet eerder gezien in een dergelijk voertuig.’

‘Ik ben jager; het wordt in de laadruimte meestal een enorme smeerboel wanneer je geschoten wild vervoert. Zo’n polyester bak is eruit te nemen en goed schoon te maken.’

Vanachter zijn rug tovert de man het bloemenboeket, dat we eerder op de motorkap van de Defender zagen, tevoorschijn.

De man moet geen auto’s verkopen; er is een goochelaar aan hem verloren gegaan.

Waarschijnlijk wordt een illusionist slechter betaald.

In nog geen drie kwartier hebben we onze zaken bij het garagebedrijf geregeld.

Ik toets de navigatie in.

‘5. Rue de la République, Avignon’, leest Halette, ‘Moeten we niet terug naar de park&ride?’

‘Niet per se. Ik heb een goed restaurant uitgezocht om de komst van mijn Defender te vieren. Je hoeft toch niet om half drie de winkel weer te openen? Mag best eens een keertje later, toch.’

‘Je hebt gelijk. Ik ben benieuwd wat je uitgezocht hebt.’

We hebben geluk; de parkeerplaats in het centrum is op loopafstand van restaurant Hiely Lucullus; de parkeerplaatsen zijn gelukkig ruim bemeten, een Defender kan er prima staan.

‘Hé, dit restaurant heeft een Michelin ster!’ merkt Halette meteen op.

‘Dan zal het best lekker zijn, denk je niet?’

We worden verwacht; de gastvrouw begeleidt ons naar een tafeltje gedekt voor twee. Het is aangenaam druk, niet vol.

Het interieur is ingericht in de Belle Epoque stijl.

In een nog chiquere leren omslag dan die van mijn autopapieren krijgen we een idee wat er vanmiddag op tafel kan komen.

De wijnkaart laat zich in een nog fraaiere lederen omslag bezorgen.

‘Ik zou het niet weten. Heb je die prijzen gezien?’

‘Laat dat mijn zorg zijn, Halette. Ik heb je uitgenodigd. Ik kan het me veroorloven.’

Ik hoef niet lang te zoeken.

‘Lijkt je menu Zau Mai iets? Chef Gérald Azoulay heeft volgens de Michelin een verbazingwekkend culinair amalgaam gecreëerd van de Provençaalse en Peruaanse keukens’, lees ik.

‘Ziet er goed uit! € 180?’

‘Dat is voor twee personen, hoor. *Vous êtes invitée, Madame.*’

De wijnkaart laten we vandaag voor wat hij is, hoewel de mooie wijnselectie uit de Rhône-vallei erg verleidelijk is.

Ga met het 'terugpijl'tje' in de linkerbovenhoek weer naar de website.